

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Domitii Plati Societatis Iesv Theologi, De Domini
Nostri Iesv Christi Passione**

Piatti, Domizio

Coloniae Agrippinae, 1610

De secunda causa finali, quæ fuit, nostra salus & redemptio, Cap.3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49474](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49474)

DE SECUNDA CAUSA
*nali propter quam Christus passus est
 qua fuit nostra salus & re-
 demptio.*

CAPVT III.

Quid sit
 Redemptio.

Nomine redemptionis tam multa
 possunt intelligi, quot erant seruitutes & iuga, sub quibus ante Saluatoris aduentum oppressum atque afflictum iacebat genus humanum: homo enim non tantum longè aberat à semita salutis, proscriptus à possessione Paradisi, & extra DEI gratiam constitutus: verum etiam dæmoni & æternis gehennæ tormentis subiectus, peccati seruus, atque innumeris miserijs circumdatus, quæ omnes per Christi merita propulsatæ, sub nomine redemptionis comprehendi queunt. De his ad animarum fidelium consolationem sub breuibus & pijs considerationibus hoc capite agemus.

I.
 DEVS noluit hominem lapsum perire.

CONSIDERA igitur primò, quomodo DEVS posteaquam in mundi exordio hominem ad imaginem & similitudinem suam condidisset: gratijs & priuilegijs innumeris dotasset & exornasset: æternæ gloriæ & summi gaudij sui capacem reddidisset: cum videret illum per peccatum perire, noluit

noluit pati, opus manuum suarum tam admirabile in ruinam præceps ire, quia ut S. Athanasius rectè ait: *Indignum erat bonitati DEI, si, qua ab ipso creata sunt, in interitum abirent.*

SECUNDO expende DEVM tempore appropinquante, quo ruinas hominis in duram peccati seruitutem prolapsi, reparare & restaurare decreuerat, misisse vnigenitum Filium suum, teste Apostolo cū ait: *Vbi venit plenitudo temporis, misit DEVS Filium suum, factum ex muliere, factum sub lege, ut eos qui sub lege erant, redimeret: Vbi Apostolus tempus illud, quo DEVS Filiū suum ad humani generis redemptionem misit, appellat plenitudinem temporum, propter bona & gratias inestimabiles quas in illo nobis communicauit: quia ut S. Leo Papa testatur, in illo restituit nobis omnia, & multò plura quàm in Adamo per vafritiem & artes maligni hostis perdidimus: Ampliora, inquit, adepti sumus per ineffabilem Christi gratiam, quàm per diaboli amiseramus inuidiam.*

TERTIO reuolue tecum, proprium esse solius diuinæ bonitatis, conseruare omni tempore gregem humani generis ne perdatur: atque idcirco cū esset summè bonus, misit eximium quendam pastore, Vnigenitum videlicet Filium suum Dominum

II.

DEVS ut hominem redimeret Filium misit.

Gal. 4.

Serm. 1. de Asc. Dom.

III.

Proprium est diuinæ bonitatis hominem saluare.

In adhort.
ad gentes.

minum nostrum, qui illum custodiret
tueretur; uti rectè notat Clemens Alexan-
drinus, dicens: *Deo semper est propositum sal-
uare gregem hominum, & ideo bonum patris
bonus misit Deus.*

IV.

Homil. 10.
in Ioan.
SOLUS DEVS
lapsus no-
strum pote-
rat repara-

QVARTO considera adeò grauem fuit
se lapsum humanæ naturæ uti S. Chry-
sostomus affirmat, ut restitui & in primo suo statu
collocari, nisi ab illa potentissima ma-
nu, quæ à principio eam formauerat, non
potuerit: Ut etiam Sanctus Ambrosius testatur,
nos saluari neutiquam potuisse, nisi
si vnigenitus DEI Filius mortem pro nobis
bis oppeteret: *Tantum*, inquit, *fuit peccatum
nostrum, ut saluari non possemus, nisi vnigeni-
tus Filius DEI moreretur pro nobis.* Cuius
igitur infirmitas nostra adeo intolera-
bilis esset, opus nobis erat eximio &
potenti medico: hic autem alius esse
non poterat, quàm DEI Filius, qui non
tantum ad nos curandos venit, verum
etiam medicinam detulit, imo assumpsit
in se omnes ægitudines nostras, & factus
infirmus, medicinæ amaritudi-
nem, id est mortis supplicium exha-
uit, ut nos sanitatem adipisceremur: *De
liuore eius sanati sumus.* Vnde Sanctus Au-
gustinus ait: *Fortitudo Christi te creauit,
infirmitas Christi te recreauit: fortitudo Chris-*

In Epist.
ad Hebr.

14. 53.

si fecit, ut quod non erat, esset: infirmitas Christi fecit, ut quod erat, non periret.

QVINTO expende tecum, quomodo Christus videns peccatum esse præcipuam causam & originem omnium nostrorum malorum, idque tam altas in mundo radices egisse, ut nullus inueniretur in humano genere, qui illo infectus non esset, dicente Dauide: *Omnes declinauerunt simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est vsque ad vnum*: Et Esaia: *Omnes nos quasi oves errauimus, vnusquisque in viam suam declinauit*: tentauit aduentu suo illud profligare, & hominem ab hac seruitute, si vellet, liberare. Hoc autem secundum Diuum Thomam fecit dupliciter. *Primum*, quia Passione sua, ad amorem nos prouocauit, iuxta illud Apostoli: *Commendat autem Deus suam charitatem in nobis, quoniam cum adhuc peccatores essemus, Christus mortuus est pro nobis*: ab amore autem in nobis excitato, sequitur peccatorum venia, quemadmodum in Maria Magdalena patet, de qua Saluator apud Lucam ait: *Dimissa sunt ei peccata multa, quoniam dilexit multum*. Deinde ut idem Doctor ait, liberauit nos Christi passio à peccatis nostris per modum redem-

V.

Peccatum est origo omnium malorum nostrorum.

Psal. 54.

Isai. 53.

Christus aduentu suo liberauit hominem à seruitute peccati.

3. P. 94. art. 1.

Rom. 5.

Luc. 7.

Quot modis Christus

nos libera-
uit à pecca-
to.

Tit. 2.

1. Ioan. 2.

Serm. 6. de
Pass.

VI.

Sanguine
Christi ho-
mo ab om-
nibus pecca-
torum ma-
culis abla-
tus fuit.
Apo. 1.

Isai. 1.

demptionis, quia cum ille sit caput no-
strum, per passionem, nos membra sua re-
demit, exoluens pro nobis pretium, quod
pro peccatis nostris debebamus. Ad hoc
optimè dicat S. Paulus Apostolus. *Christus
dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret
omni iniquitate.* Et S. Ioannes: *ipse est propiti-
us pro peccatis nostris, non pro nostris tantum
sed etiam pro totius mundi.* Vnde S. Bernar-
dus latè fuseque probat, tria peccatorum
genera, quæ in mundo erant, per Christum
quantum in ipso erat, deleta fuisse, nimirum,
originale, personale quod quoties
admittitur, & singulare quod Christi cre-
cifixores designarunt.

SEXTO expende tecum sanguine Chris-
ti sacratissimo ita hominem ab omnibus
peccatis mundatum & purificatum fuisse, ut
non remanserit in eo vlla vel minima pec-
cati labes Sæcto Ioanne teste, qui ait. *Chris-
tus dilexit nos & lauit nos à peccatis nostris
in sanguine suo: imò quod maius est, fecit
nobis balneum tanti pretij & valoris, ut
homine peccata sua in illo intingente ac
demergente, sicuti scriptura affirmat, etiam
si coccino & vermiculo rubicundiora, ali-
est, turpissima & immanissima sint, tamen
sanguine Christi lota, niue ac lana candi-
diora & nitidiora futura sint: Si fuerint
peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealba-
bitur.*

buntur: & si fuerint rubra quasi vermiculus, quasi lana alba erunt.

SEPTIMO reuolue tecum, Christum Redemptorem nostrum passione & morte sua, non tatum ab omnibus peccatis nos liberasse ac mundasse, verumetiam ab æternis inferni pœnis illis debitis, & ex parte à temporalibus nos vindicasse: eo videlicet modo, quo Sacri Doctores docent, & nos in ijs, quæ sequuntur considerabimus, iuxta doctrinam S. Pauli Apostoli his verbis comprehensam: *Delens quod aduersum nos erat chyrographum decreti, quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio affigens illud cruci.*

Sex maledictiones dictauerat DEVS, in hominem propter peccatum, sub quibus omnes pœnæ, & miseræ huius vitæ cõtinentur: Christus autem in Cruce moriens sententiam hanc & processus contra nos institutos decidit, nosque ab his maledictionibus & pœnis exemit, illasque in se deriuauit: sic enim multi interpretantur locum illum Psalmistæ. *Qua non rapui, tunc exolebam*, id est, tẽpore Passionis meæ, ea ad quæ obligatus nõ eram lui, & pro criminibus quæ non admisi, satisfeci: hoc autem Christus fecit cum excessu nimio, vsque adeò vt quod nobis, in pœnam & castigationem lapsus nostri

E c impo-

VII.

Christus liberavit nos à pœnis omnibus peccato debitis.

Sex maledictiones incurrit homo per peccatũ, quæ omnia mala presentis vitæ in se cõtinentur.

Psal. 68.

impositum fuerat, modò velimus, in premi-
um & meritum nobis cedere valeat.

**Maledictio
prima.**

Gen. 3.

Considera igitur, *primam* maledictio-
nem quam DEVS homini propter pec-
tum imprecatus fuit, hanc esse: *Maledicta
terra in opere tuo*: in qua maledictio
DEVS non modo terræ, quæ ab homine
lenda & subigenda erat, maledixit, verum
etiam ipsimet homini qui formatus est
de terra. Christus verò ut à maledictione
hac nos vindicaret, assumpsit eam in se
iuxta illud Apostoli: *Christus redemit nos à
maledicto legis, factus pro nobis maledictus*.

Galat. 3.

Secunda.

Secunda fuit: *spinas & tribulos germinat
tibi*: debebat ergo per hanc maledictionem
terra spinas & tribulos, id est, ærummas
tribulationes ac misérias producere: hoc
posteaquam Christus in Passione sua
nis coronatus fuit, non modo dicere po-
sunt per illū ab hac maledictione nos libera-
ptos, multisque consolationibus reple-
tos, verum etiā, terram nostrā fertilē re-
ditā fuisse: *Terra nostra dedit fructum suum*.

Psal. 84.

Tertia.

Tertia fuit, *In sudore vultus tui vestisti
ne tuo*, per quam necessarium erat, ut ho-
mo vitæ sustentandæ causā laboraret &
sudaret. At vide quā pulchrè Christus
hanc in se maledictionem assumpserit, quia
non contentus sudasse sudorem aliorum
hominum ordinariū, voluit sanguinā

quoque sudorem sudare. *Et sudor eius sicut gutta sanguinis.* Luc. 22.

Quarta maledictio speciatim in mulieres prolata fuit: *In dolore paries filios tuos:* oportebat ergo, foeminam parturientem acerbissimos dolores perpeti: at quantò acerbiores fuerunt dolores quos Christus tolerauit, quando in cruce nos parturiuit?

Quinta maledictio, quæ etiam speciatim ad sexum muliebrẽ pertinet, fuit: *Sub viri potestate eris, & ipse dominabitur tui:* magnũ malum mulieri est, esse viro subiectam, quãuis vir ei utilis sit, quoniam efficit illã probam, amat, & compatitur: At Christus in vicem huius subiectionis & seruitutis, nõ tantũ subiecit se viro ac mulieri, id est, Iosepho & Matri suæ, qui ei benè volebãt, dicente Euangelista: *Et erat subditus illis,* Luc. 26. rum etiam ferocissimis ministris, & ipsi omnium truculentissimo cacodæmoni, vnde ait: *Hac est hora vestra, & potestas tenebrarũ:* Ibid. 22. qui capitali eum odio persequebantur, & nihil aliud quærebant, quàm omnibus eũ supplicijs excruciatum sine vlla compassione trucidare.

Sexta maledictio communis vtrique, viro ac mulieri, fuit: *Morte morieris,* per quam homini mors subeunda erat, verum adueniente naturali mortis suæ tempore. At Christus vt vitam & im-

mortalem vitam nobis conferret, nō modo naturale tempus moriendi expectant, assumendo in se simpliciter mortem: sed voluit etiam perpeti mortem violentam eamque omnium quæ in mundo reperiri posset crudelissimam.

Christus
omnia mala
& miseria
nostras in se
assumpsit.

Isai. 53.

Liberavit igitur Christus hominem omnibus malis & maledictionibus, quibus per peccatum obnoxius factus fuerat, deriuando illas in se, ut propterea rectè dixerit: *Verè languores nostros ipse portauit, & dolores nostros ipse portauit*. Ipse enim omnium laborum nostrorum graue pondus sustulit, atque omnia mala & maledictiones nostras in se assumpsit. Vnde beatus Leo Papa super illis verbis Christi

Ioan. 12.

Saluatoris: *Cum exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum*, inter omnia illa intelligit quoque pœnas peccatis nostris debitas: *Omnia*, inquit, *traham ad me ipsum, id est, omnem causam generis humani agam in me: omnis infirmitas sanabitur in me: omnis plaga sanabitur.*

Serm. 6. de
Pass.

VIII.

OCTAVO considera Christum ad hoc pati voluisse, ut hominem in æternæ beatitudinis possessionem reduceret, & cœlestium portarum ei referaret. Videbat enim hominem in deserto huius mundi degenere, proscriptum à cœlesti Paradiso, spoliatum gratiæ thesauris, æternæ gloriæ

rifdictione priuatum, publicatum & infamatum apud omnes creaturas terrenas & cœlestes, pro capitali hoste DEI, cum obligatione æternorum tormentorum iuxta illud Psalmistæ: *Homo cum in honore esset, non intellexit: comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis.* Christus autem passione sua, hominem in pristinum statum collocauit, imo per eam multò excellentiorem ei gloriam acquisiuit, maioriq̃ue in dignitate quàm per peccatum amiserat, illum constituit; quoniam in abaco sanctæ Crucis, non modo abundanter vti suprâ dictum est, pretium redemptionis illius numerauit, verumetiam saccum diuinorum thesaurorum suorum conscidit, teste Dauide dicente: *Conscidisti saccum meum, & circundedi me latitia:* per quem saccum intelligitur sacra Christi humanitas, *in qua erant omnes thesauri sapientiæ & scientiæ DEI absconditi.* vnde factum est, vt homo abundè didatus, & inæstimabili honore & gloria repletus fuerit.

Psal. 48.

Psal. 29.

Coloss. 2.

Considera præterea adèd ingentè fuisse bonitatis & misericordiæ Christi in sancta Cruce excessum, vt in veros filios etiam nos adoptauerit, & capaces veræ filiationis DEI reddiderit, S. Ioanne dicente: *Dedit eis potestatem filios DEI fieri.* imo

Per passionē Christi in DEI filios adoptati fuimus.

1oan. 1.

Ee 3 tam

tam sublimiter thesaurorum diuinitatis gratiæ, & meritorum suorum participes nos effecit, vt etiam Deos & excelsi Filios nos appellare non dubitauerit: *Ego dixi, & Filij excelsi omnes*. hinc d. Paulus rectè argumentatur. *Si filij sumus, & heredes, hæredes quidem DEI, coheredes autem Christi.*

Psal. 81.

Rom. 8.

Christus passione sua portas regni celestis aperuit.

Heb. 9.

Quæ sit compendiosissima semita ad beatitudinem.

Matth. 16.

Expende ergo, quod cum Christus DEI hæredes, & suos coheredes constitisset, necessarium erat, vt cælorum portam quæ propter peccatum obfirmata manserat, nobis reseraret. Hanc autem Saluator per passionem aperuit. Sancto Paulo attestante cum ait: *Christus assistens Patri futurorū bonorū, per proprium sanguinem intravit semel in sancta, æterna redemptione intravit, id est, cum esset Christus Pontifex futurorum bonorum, ingressus est ipse primum æternam hæreditatem pretio sanguinis sui recuperatam, per quem nobis quoque purgatis, omnia sustulit impedimenta, quæ semitam ad illam perducere obstruebant. Neque solum Christus paradisi portam nobis reserauit, verum etiam instruxit nos, quæ esset verissima & compendiosissima semita pertingendi ad æternam gloriam, videlicet, semita S. Crucis. Ipse namque ait: *Qui vult venire post me, tollat crucem suam & sequatur me.**

Hinc
tro,
cutu
dire
diso.

V
quan
æstin
ni, q
scele
man
mun
lum
gular
sua il
ferne
nibu
grati
adeo
to p
gnu
fi

Hinc quoque factum est, quod bonus latro, qui Christum per crucis semitam secutus fuerat, vocem illam suauissimam audire meruerit: *Hodie mecum eris in Paradiso.* Luc. 23.

Vbi considerare potes fidelis anima, quanto Christus in honore, quantaque in æstimatione Crucem habeat: quia latroni, qui vsque ad finem vitæ suæ, omnium scelerum impuritatibus contaminatus manserat, cuique aliud nihil præter vltimum spiritum supererat, cum cerneret illum Crucis suæ socium, fauores adeo singulares contulit: Primum enim merita sua illi applicauit, & à peccatis atque inferno illum vindicauit: deinde ab omnibus Purgatorij pœnis eum exemit; tum gratiam adeo copiosam & satisfactionem adeo efficacem ei contulit, vt in momento post mortem illum æterna gloria dignum effecerit, sine vllius pœnæ perfectione: denique duxit illum secum in regnum suum pro socio inseparabili.